

Phạm Phan Lang

ĐỊNH MỆNH NHỮNG CUỘC TÌNH

Thuở mới lớn, tôi không tin đời sống có duyên số, định mệnh. Trải qua những bể dâu cuộc đời, càng ngày tôi càng nhận ra mỗi con người đều có phần số an bài cho riêng mình, nhất là về đường tình duyên. Xin được kể ra đây, rất tóm tắt, ba cuộc tình trong đời tôi.

1. Cuộc Tình Đầu

60 năm trước, vào ngày Mùng 6 Tết 1963, trên con đường phố chính Độc Lập ở Nha Trang có hai chàng sinh viên Hải quân theo tán tỉnh làm quen với hai nàng thiếu nữ đang dạo phố mua sắm trong chiều xuân. Một trong hai nàng là cô bé 13 tuổi, tóc ngắn, váy xanh đậm với áo màu thiên thanh. Chàng Hải quân trong bộ quân phục trắng, theo sát bên nàng là một chàng trai Bắc kỳ, tuổi độ 21.

Có lẽ vì nàng còn bé quá và vì nàng không chịu cho biết tên nên chàng đã gọi nàng bằng Bé. Từ đường Độc Lập xuống đến đường Phan Bội Châu, chàng nhẹ nhàng bắt chuyện làm quen nhưng cô bé e thẹn không trả lời. Đến gần cuối đường Phan Bội Châu ngay chỗ rẽ ra biển, chàng bỗng hỏi nàng "Bé ơi, đường nào ra biển?" Trước câu hỏi ngỡ ngàng, nàng bỗng bật cười! Rồi chàng theo nàng mãi đến tận nhà dù nàng vẫn chẳng nói lời nào.

Từ đó, cứ mỗi cuối tuần, dù mưa hay nắng, dù gặp hay không, chàng đến đợi nàng ở đầu con đường nơi nàng sẽ phải đạp xe đi qua mỗi lần ra phố. Một hôm, chàng đánh bạo đến nhà cô bé, ba nàng ra mở cửa và chàng xin gặp anh trai nàng. Chẳng biết chàng nói gì mà người anh trai nổi tiếng khó tính của nàng đã cho phép chàng thỉnh thoảng đến nhà chơi cuối

tuần.

Sau hai năm, chàng tốt nghiệp ra trường, hải hồ khắp chốn nhưng mỗi ngày một lá thư, chàng đều đặn gửi về nàng với bao lời thương nhớ.

Năm năm sau, đợi nàng lớn lên và xong trung học, chàng trâu cau xin lễ cưới. Bà Nội không bằng lòng, dù rất thương chàng hiền lành, nhưng không muốn đưa cháu yêu về làm dâu trong gia đình người Bắc xa xôi mãi tận Sài Gòn. Mẹ thấy con gái buồn rầu bèn đem tên tuổi chàng và nàng đi coi bói để xem hai tuổi có hợp và hạnh phúc với nhau không. Ông Thầy bói, rất có tiếng trong vùng, sau khi xem quẻ, phán "Hai tuổi này cùng mạng Mộc rất hợp nhau (chàng tuổi Ngọ, nàng tuổi Dần - Dần Tuất Ngọ tam hợp) nhưng người chồng mệnh yếu, chết sớm trong khoảng tuổi 40." Mẹ về kể chuyện, bảo con gái không nên lấy chàng để khỏi trở thành góa phụ trong tuổi thanh xuân. Nàng không tin vào chuyện bói toán huyền hoặc, cầu xin ba mẹ cho được lấy người mình yêu. Ba mẹ nàng dù lo ngại đắn đo nhưng vì thương con nên cuối cùng cũng chấp nhận. Nàng, người đầu tiên trong nhóm bạn trung học đã theo chồng bỏ cuộc chơi khi vừa tròn 19 tuổi. Hành trang về nhà chồng là một thùng thư với những cánh thư hồng áp ủ 5 năm.

Vận nước nổi trôi, nàng theo chàng bỏ xứ lưu lạc quê người với ba con thơ và bố mẹ chồng già yếu. Mười năm trên đất khách, trong ngày Lễ Độc Lập 1985, chàng đã xả thân cứu 4 đứa trẻ suýt bị chết đuối vì sóng ngầm ở Foley Beach, SC bỏ lại nàng và ba con còn thơ dại bên bờ biển, không lời từ giã. Ngày chàng từ giã cõi trần, 30/7/1985, chỉ mới 43 và nàng xấp xỉ tuổi 35. Phải chăng lời bói toán yếu mệnh và câu hỏi ngày xưa "Bé ơi, đường nào ra biển?" là những tiên tri định mệnh, để rồi 21 năm sau chàng đã ra đi, về với biển đời đời?

Năm 2012, khi bắt đầu tập tễnh làm thơ, nàng hồi tưởng những hạnh phúc, đốn đau của cuộc tình và trải lòng trong những câu thơ mộc mạc.

Anh Đến Thăm

*Anh bỗng đến, nụ hoa mừng trước ngõ,
Em vội vàng, linh quỳnh, bước ra mau,
Anh đứng đó, sao mà anh cao thế!
Cúi nhìn em, anh khẽ gọi "Bé yêu..."*

*"Nhớ em quá, cho anh ôm em tí",
Vội thụt lùi, em lẩn tránh ra xa,
"Không được đâu, Nội đang ở trong nhà",
Anh cười khẽ "Thôi được rồi cô bé!"*

*Vào chào Nội, em đi theo, e lệ,
Nội ăn trâu, môi móm mém đỏ hoe,
Ngước nhìn anh, Nội bảo "Con đã dzê?"
"Vâng, thưa Nội, Nội ở nhà, vẫn khỏe?"*

*"Nói gì dzậy?" Nội nhìn em hỏi khẽ,
Giọng Bắc kỳ, Nội chẳng hiểu nói chi,
"Dạ Nội ơi, con nay đã dzia đây,
Để con giã dzôi trâu, Nội ăn nhé?"*

*Em đứng đó, nhìn anh yêu với Nội,
Lòng em như có hoa nở trong tim,
Nắng ngoài kia rực rỡ nhảy bên thềm,
Ồi hạnh phúc, lòng em vui sướng quá...*

phamphanlang

ÁO TRẮNG

*Áo trắng ngày xưa áo trắng bay,
Vành nón che nghiêng dáng em gầy
Đứng chờ trong gió em run rẩy
Thoáng thấy anh rồi tim ngát ngáy.*

*Vờ như không thấy em bước vội
Theo sát chân em anh mỉm cười
Cô bé hôm nay, tan học sớm?
Thưa anh vắng ă, mắt em tươi.*

*Con đường xuống biển sao mà ngắn!
Em chạm đôi chân ước đường dài
Ô hay sao cứ nhìn em mãi
Làm môi lúng túng mắt em say.*

*Không biết bao nhiêu những tháng ngày
Anh đứng chờ em dưới bóng cây
Những ngày thơ mộng tình trong trắng
Như áo học trò áo trắng bay.*

phamphanlang

LÊ BÓNG

*Đôi bóng ngày xưa anh với em
Chung xây mộng ước thật êm đềm
Có những chiều vàng se sắt lạnh
Mình dìu nhau bước trời sang đêm*

*Tựa sát vai anh tìm hơi ấm,
Em ngắm sao trời ánh lung linh
Cầu cho đêm mãi đầy sao sáng
Như chuyện tình yêu của chúng mình*

*Rồi có những ngày anh đi vắng
Biển biệt sương mù chốn biển khơi
Em bên song đợi, chiều tắt nắng
Biết đến bao giờ mình sóng đôi?*

*Rồi một mùa thu mình đám cưới
Vương miện cài đầu em thướt tha
Trong tà áo trắng em vui quá
Đôi bóng vai kề, ta với ta*

*Rồi mùa thu tới, mùa thu nữa
Không biết bao lần thu đã qua,
Chiều nay nhìn lại chiều thu ấy,
Đôi bóng không còn, ta lẻ ta...*

phamphanlang

KHUÊ OÁN

Từ chàng cách biệt phân ly
Em về ôm mối sầu bi não nùng
Đêm đêm ôm chiếc gối chung
Ngửi mùi hương cũ, lòng nhung nhớ sầu
Anh ơi, giờ ở nơi đâu?
Mau về lau những giọt đau tím lòng
Đèn chong em vẫn đợi mong
Bóng anh bỗng hiện như trong cõi nào
Anh về đáng đáp hư hao...

Phamphanlang

CHIÊM BAO

Trong giấc mơ anh trở về mờ ảo
Đáng anh gầy tóc rối mắt hư hao
Anh nhìn em không nói một lời nào
Và cứ thế anh dần dần tan biến...
Trong khói sương đáng anh mờ ẩn hiện.
Em ghen ngào núu kéo bóng hình anh
Một tí thôi tí nữa đừng đi nhanh
Xin anh đó, xin anh đừng đi vội...
Anh mờ dần, tia mắt anh bối rối
Lẫn ngậm ngùi, chua xót và yêu thương
Anh đi rồi, em ôm lấy mùi hương
Đừng tan mất, xin hương đừng tan mất
Đừng tan nhanh, xin hương đừng tan nhanh...

phamphanlang

NHỚ

Tôi ngồi bên một dòng sông vắng
Ngước mắt nhìn hời nắng ở đâu?
Trời âm u và mây trắng trên đầu
Người đi mãi biết em ngồi đây nhớ?
Ngày xưa ấy mỗi lần qua phố
Em thẹn thùng vành nón che nghiêng
Bởi vì anh đứng khuất mái hiên
Bên quán vắng chờ em bước khẽ
Và cứ thế anh đợi chờ lặng lẽ
Mỗi cuối tuần mong bóng dáng em qua
Có những hôm mưa ướt đẫm nhạ nhà
Anh vẫn đợi vẫn chờ mong thấy bóng
Thời gian đến rồi đi... đời biến động
Sóng trùng dương đã cuốn mất anh rồi
Tôi ngồi đây mắt dõi chôn xa xôi
Anh yêu hỡi biết là em vẫn nhớ?

phamphanlang

O BUỒN

*O ngồi một mình
Trong khu vườn vắng
Trời chiều thiếu nắng
Cảnh vật buồn tênh*

*Con chim chiến chiến
Đậu ở cành chanh
Đôi mắt nhìn quanh
Thấy O ngồi khóc*

*O đi phơi thóc
Chim bước theo sau
Lòng O dàu dàu
Cho chim hạt gạo*

*O buồn áo nã
Lỡ mối tình đầu
Chàng nay về đâu
Để O vò vớ*

*Nỗi lòng không tỏ
O sống một mình
O sống lặng thinh
Chỉ chim chiến chiến....*

phamphanlang

2. Cuộc Tình Thứ Hai

Rồi người đàn ông đó đến trong cuộc đời nàng, lúc nàng đang sống lặng lẽ trong niềm thương nhớ tình yêu đầu đời khôn nguôi.

Chàng là một bác sĩ Quân Y VNCH, bị tù đày trong trại cải tạo nhiều năm sau 1975. Khi chàng ra tù thì nhà cửa không còn và vợ con đã vượt biên sang Mỹ. Chàng cũng tìm cách vượt biên nhiều lần, mong được sum họp với vợ con trên xứ người, nhưng thất bại và bị tù tội. Lần cuối cùng vượt biên thành công. Sau vài tháng ở trại tỵ nạn Pulau Bidong - Mã Lai, chàng được vợ chồng người em gái là BS ở Columbia - SC bảo lãnh sang Mỹ. Ra đón chàng ở phi trường San Francisco là người vợ cũ và ba đứa con. Nhưng người vợ ấy cho chàng biết nàng đã lấy chồng khác và tàn nhẫn giao ba đứa con cho chàng nuôi giữ khi chàng mới chân ướt chân ráo, không nghề nghiệp, cũng không đồng xu dính túi nơi xứ lạ quê người...

Chàng đem ba con về nương náu với vợ chồng người em gái và nhờ em rể là BS cùng lớp cùng trường với chàng khi xưa ở Sài Gòn, giúp tìm việc làm nuôi con và hướng dẫn việc học thi lấy lại bằng BS. Duyên Trời đưa đẩy, vợ chồng người em gái lại là bạn thân của vợ chồng nàng nên đưa chàng đến giới thiệu.

Khi đã quen nhau, tình cờ nàng biết được ngày chàng đặt chân đến nước Mỹ là ngày 30/7/1982, cùng ngày và cùng tháng hồi ba năm trước khi chồng nàng vĩnh viễn ra đi. Có phải chăng định mệnh đã an bài để một người đến thay thế một người đi trong cuộc đời nàng?

Mai Em Về Nơi Ấy

Anh đợi nhé - một mai em sẽ tới

Mắt môi cười rạng rỡ xóa màn đen

Má xanh xao sẽ nhuộm ánh xuân hồng

Hồn chới với trong tình anh đắm đuối.

Trong tim anh, em tìm nơi trú ngụ

Vòng tay anh ôm ấp mảnh đời em

Em say sưa uống cạn giọt men tình

Cho thỏa những đêm dài hồn vật vờ.

*Cứ thế nhé, anh ơi mình như thế
Ta bên nhau mãi mãi đến ngàn năm
Đừng xa em, dù chỉ mỗi một lần
Cho em được bên anh ngày còn lại.
Anh đợi nhé, mai em về nơi ấy
Phần đời này mãi mãi thuộc về anh...*
phamphanlang

Môi nàng lại thắm, má nàng lại hồng sau những năm tháng dài cô đơn, lạnh lẽo. Chàng là một người đẹp trai, học thức, tình tứ, lãng mạn, ca hay, hoạt bát... Nhất là chiều nàng hết mực. Chàng đã làm nàng say đắm trong tình yêu lãng mạn, ngọt ngào nhưng đồng thời cũng làm những người đàn bà có chồng con, bạn nàng, rung động theo và mơ ước một tình yêu mật ngọt như nàng. Và rồi chuyện phải đến đã đến. Hạnh phúc một lần nữa đã chấp cánh bay xa, trái tim nàng vỡ vụn khi chàng không cưỡng lại được sự quyến rũ cố tình của những người bạn rất thân của nàng.

Thì Thôi

*Thì thôi không trọn đường đời,
Duyên tình đã dứt, không lời biệt ly.
Thì thôi anh hãy cứ đi,
Cầm bằng như đã không gì với nhau.*

*Thì thôi ngày tháng qua mau,
Cho vui nỗi nhớ, cho sầu chóng tan.
Thì thôi tình đã phai tàn,
Còn đâu những ánh trăng vàng bên song.*

*Thì thôi sầu đắng trong lòng,
Vui sâu đáy mộ, không mong đợi chờ.
Thôi thì tình đã bơ vơ,
Ta về chôn mối tình tơ ngậm ngùi...*

phamphanlang

DĨ VÃNG

*Một vòng gần rồi một vòng xa
Cứ loay hoay mãi bỗng tìm ra
Trong chốn mây mù vùng ký ức
Một chút tình xưa hết mặn mà.*

*Người đã đến một chiều nắng nhạt
Mặt đượm buồn điều thuốc đầu môi
Mắt xa xôi chẳng nói một lời
Nhưng từ đó tim tôi thổn thức*

*Khung trời xanh chúng tôi cùng bước
Tay trong tay chung một nhịp cầu
Dĩ vãng buồn bỏ lại đằng sau
Ôi hạnh phúc những ngày êm ái*

*Nhưng rồi cũng một chiều nắng quái
Người ra đi ngoài mặt quay lưng
Tìm đất lạ trong cõi vô chừng
Để lại tôi trái tim vỡ vụn*

*Thôi thì thôi cuộc đời là thế
Đến và đi là lẽ của Trời
Mắt đượm thua chẳng phải riêng tôi
Xin được sống cuộc đời thanh thản...*

phamphanlang

Nàng lại trở về với cuộc sống "Đêm đêm ôm chiếc gối chung, ngửi mùi hương cũ, lòng nhung nhớ sầu..." khi trước. Dù bên ngoài, nàng vẫn luôn là một người mạnh mẽ, năng động, tích cực trong cuộc sống nhưng đêm về, đối diện với bóng đen, nỗi buồn cứ dấy đưa, gặm nhấm.

Dây Dưa Vết Bầm

*Soi gương tôi thấy mình cười
Nhưng sao lệ mãi tuôn rơi mi buồn
Nhủ thầm thôi hãy bỏ buông
Nhưng sao tim cứ thắt luôn hồn đau.
    Nằm im nghe ngóng âm hao
    Bồn bề tịch mịch ghen ngào môi cay
    Biết ai thông cảm tỏ bày
    Mong sao mong quá cùng ai vĩnh hằng.
    Bao năm làm bạn vết hằn
    Ngoài tươi trong héo tâm thân hao gầy
    Ngày ngày đếm mãi đốt tay
    Thấp hương châm nước trước bài vị xưa.
    Nỗi buồn ray rức cù cửa
    Tháng ngày mòn mỏi dây dưa vết bầm...*

phamphanlang

Vá Khâu Nỗi Buồn

*Người đi đêm ấy trăng mờ
Rừng khuya buốt lạnh thân thờ lá rơi
Lá rơi phủ kín chân đôi
Có người con gái đôi môi nhạt màu.
    Đèn chong thỏn thức đêm thâu
    Nằm nghe gió gọi biết đâu tìm người
    Làm sao nhạt gió ngàn khơi
    Làm sao gió thổi đến nơi người nằm.
    Người nằm trong chốn xa xăm
    Rừng im im vắng trăng thăm thẳm sâu
    Người nằm trong huyết mộ sâu
    Ta vun lá rụng vá khâu nỗi buồn.*

phamphanlang

3. Cuộc Tình Cuối

Rồi một ngày kia, nỗi buồn trong nàng cũng được vá khâu. Người đàn ông thứ ba đến trong cuộc đời nàng thật bất ngờ, không mong không đợi. Như một định mệnh. Không mong không đợi vì chàng không cùng màu da, không cùng ngôn ngữ. Một người mà nàng không bao giờ nghĩ sẽ lấy làm chồng nếu phải đi thêm bước nữa vì trước chàng cũng đã có vài người khác màu da, giàu có, địa vị hơn chàng theo đuổi nhưng trái tim nàng khép kín, đứng đưng.

Chàng là một người ít nói, chân chất, đôn hậu, yêu nàng tha thiết trong lần đầu tiên gặp gỡ và đã kiên nhẫn viết thư, làm thơ cho nàng mỗi ngày dù chẳng một lần gặp lại và hiếm khi nhận được hồi âm từ nàng trong 9 tháng dài sau lần đầu gặp nhau. Cuối cùng, nàng chấp nhận nối duyên cùng chàng vì cảm động trước mối tình nồng nàn chân thật, một tình yêu vô điều kiện và với một trái tim nhân hậu, chỉ mong được yêu và mang hạnh phúc đến cho nàng. Nàng như được sống lại trong tình thương yêu dịu dàng, cảm thông và chịu chuộc ân nợ của chàng.

Vành Khuyên Và Nàng

Vành khuyên lẻ bạn
Đậu ở cành chanh
Mắt chim đảo đảo
Nhìn quanh tìm quanh.

Ở một dòng sông
Có người con gái
Đầu cài nhánh bông
Như khăn sô trắng.

Trông thấy nàng buồn
Chim bay đến nhanh
Liu lo chim hót
Lệ nàng thôi tuôn.

Kể từ hôm ấy
Bên cạnh dòng sông
Vành khuyên và nàng
Trở thành đôi bạn.

Chim thôi cô lẻ
Buồn nàng qua nhanh
Ngày ngày chim hót
Mắt nàng long lanh...

Phạmphanlang

Chuyện tình nàng còn có rất nhiều uẩn khúc, tình tiết vui buồn mà khi nối kết lại, thấy rõ ràng có bàn tay định mệnh sắp đặt, an bài. Dù gì cũng xin cảm ơn Trời và tạ ơn Trời về những hạnh phúc lẫn mất mát, đón đầu trong ba cuộc tình định mệnh đã mang đến cho nàng những hương vị ngọt, bùi chua, cay, làm đời sống ý nghĩa hơn trong cõi tạm này.

Phạm Phan Lang